

Posłuchaj

()

(Święto to ustanowione zostało około roku Pańskiego 1000).

LEKCYA (z Przypowieści Salomona, rozdz. 8, wiersz 22—35).

Pan posiadł Mnie na początku dróg Swoich, pierwej, niżeli co uczynił z początku. Od wieku jestem stworzona i starodawna, pierwej niżeli się ziemia stała. Jeszcze nie było przepaści, a Jam już poczęta była; ani jeszcze źródła wód były wyniknęły, ani jeszcze góry ciężką wielkością były stanęły przed pagórkami, Jam się rodziła. Jeszcze był ziemi nie uczynił, ani rzek, ani zawias okręgu ziemi. Gdy gotował Niebiosa, tamem Ja była; gdy pewnym porządkiem i kołem otaczał przepaści, gdy Niebiosa utwierdzał wzgórę i ważył źródła wód, gdy zakładał morzu granice jego, a ustawę dawał wodom, aby nie przestępowały granic swoich: kiedy zawieszał fundamenta ziemi. Z Nimem była wszystko składając i kochałam się na każdy dzień, igrając przed Nim w każdym czasie, igrając na okręgu ziemi, a rozkoszą moją jest być z synami człowieczymi. Teraz tedy synowie

słuchajcie Mnie: Błogosławieni, którzy strzegą dróg Moich! Słuchajcie ćwiczenia, a bądźcie mądrymi i nie odrzucajcie go. Błogosławiony człowiek, który Mnie słucha i który czuwa u drzwi Moich na każdy dzień, i pilnuje u podwojów drzwi Moich. Kto Mnie znajdzie, znajdzie żywot i wyczerpnie zbawienie od Pana.

EWANGELIA (Łuk. rozdz. 1, wiersz 26—28).

Onego czasu posłany jest Anioł Gabryel od Boga do miasta Galilejskiego, któremu imię Nazaret, do Panny poślubionej mężowi, któremu imię Józef, (z domu Dawidowego), a imię Panny Marya. I wszedłszy Anioł do Niej, rzekł: Bądź pozdrowiona łaski pełna, Pan z Tobą, i błogosławionaś Ty między niewiastami.

Kościół katolicki umieścił uroczystość Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny w pierwszych dniach nowego roku kościelnego i Adwentu. Tajemnica, którą Kościół święty o tej porze tak mocno się zajmuje, jest spodziewane przybycie Mesyasza i ziszczenie Proroctwa: „Otóż Dziewica pocznie i narodzi Syna, a Imię Jego będzie Emanuel!“ Przybycie Jezusa Chrystusa na ziemię jest trojakie i w trojaki też sposób się dzieje, jako też w trzech rozmaitych porach. Mówi o tem święty Bernard następującym sposobem: „W porze pierwszego przybycia przychodzi Pan Jezus cieleśnie i jako istota słaba, w drugiej, duchowo i z potęgą, w trzeciej zaś pojawia się w całej chwale i majestacie Swoim.“ Zapowiedziany i oczekiwany

Zbawiciel i wiekuisty Sędzia zostaje w ścisłem połączeniu z dziewiczą Swą matką, a co Bóg złączył, tego Kościół święty nie rozłączy. Z tego też powodu rozpoczyna tenże Kościół pierwszy tydzień Adwentu, stanowiącego przygotowanie do wielkiej uroczystości Narodzenia Chrystusa Pana, świętem Niepokalanego Poczęcia. Święto, o którem mowa, jest jakoby jutrzenką i zapowiedzią pojawienia się wspaniałej tarczy słonecznej, która wspaniałym blaskiem oświeci drzemiące w ciemnej pomroce zarośla i doliny. Szczęśliwa Matka-Dziewica obiecanego Mesyasza, której przyjście na świat musiało wyprzedzić Narodzenie Zbawiciela, sama w dniu dzisiejszym poczętą została. W poczęciu tem otrzymała stęskniona za Zbawicielem ludzkość najpewniejszą rękojmię, że przybycie Chrystusa Pana nie będzie czczem i złudnem marzeniem.

Dwoje uczciwych i prawych Izraelitów, Joachim i Anna, potomków królewskiego rodu Dawida, smuciło się, że Pan Bóg nie obdarzył ich potomstwem. Wszakże Najwyższy ulitował się nad ich nędzą, wysłuchał ich gorących modłów i obdarzył dziecięciem, owym białym, łagodnym gołąbkiem, zesłanym na ziemię jako zwiastun pokoju. Niepokalane Poczęcie Maryi jest zapowiedzią przyjścia na świat Chrystusa. Święta Anna nie tylko poczęła Najśw. Maryę Pannę, ale poczęła Ją bez zmazy grzechu pierworodnego. Wiara ta była już dość wcześnie upowszechnioną pomiędzy czcicielami Maryi, którym nie mogło się w głowie pomieścić, iżby istota wybrana przez Boga w celu zmiażdżenia głowy węża, miała kiedykolwiek choćby na chwilę pozostawać w mocy szatana. Przekonanie to podzielali najuczeńsi i najpobożniejsi mężowie pierwszych wieków chrześcijaństwa. Doktorowie i Ojcowie Kościoła nazywają Ją „Niepokalaną, bez zmazy poczętą, nietkniętą, niewinną, czystą, przybytkiem niewinności, podstawą świętości, wyższą nad wszelką pochwałę i nad wszelki podziw.“ Mówią o Niej, że jest świętszą od Świętych, od Patryarchów, Proroków, Apostołów, świetniejszą od Aniołów, czystszą od Cherubinów i Serafinów i chwalebniejszą od wszego stworzenia. Nazywają Ją uosobieniem czystości, świętości i piękności; twierdzą nawet, iż

niewinności Jej nie podobna rozumem pojąć, ani słowami odpowiednio określić.

Nie dziw przeto, że ogromna większość wiernych nigdy o tem nie powątpiewała, iż Matka Boska oczywiście bez grzechu poczętą została; nie dziw także, iż ludzkość pamiątkę tego Poczęcia od dawna z uroczystością obchodziła. Ale z czasem pojawili się i tacy, którzy artykuł ten wiary odrzucali, obstając przy zdaniu, jakoby Marya dopiero po poczęciu w żywocie matki pobłogosławioną została, tak jak święty Jan Chrzciciel. Zaledwie się wątpliwości one pojawiły, powstali wszędzie pobożni mężowie, którzy prawdziwości Niepokalanego Poczęcia silnie bronili. Profesorowie na wszechnicach składali przed wprowadzeniem na urząd przysięgę, że w swych wykładach będą uważać tenże artykuł wiary za niesłychaną i niewzruszoną prawdę, a zakony Franciszkanów, Jezuitów i Redemptorzystów w swych kazaniach zawsze i wszędzie dowodziły, iż Marya zawsze wolną była nie tylko od pierworodnego, ale i wszelkiego innego grzechu i że bez zmazy poczętą została. Wiara w ten święty przywilej Najświętszej Panny coraz większe ogarniała koła i stała się z biegiem czasu powszechną, chociaż najwyższa powaga Kościoła, Papież i Sobory uroczyście jej nie ogłosiły i do wierzenia nie podały.

Kościół Wschodni, który był pierwszym spadkobiercą świętobliwych i pobożnych tradycyi, obchodził już w wieku szóstym święto Poczęcia Najśw. Maryi Panny. W Zachodnim Kościele zaliczyła je w wieku ósmym najprzód Hiszpania do świąt, w dziewiątym państwo Neapolitańskie, a w jedenastym z powodu cudu na morzu Anglia. Nadto św. Anzelm bardzo gorliwie się starał o rozpowszechnienie tego święta, a Sobór powszechny zaprowadził je w Niemczech w roku 1049.

Ogłoszenie dogmatu o Niepokalanem Poczęciu Najśw. Maryi Panny w roku 1854 przez Ojca świętego Piusa IX. Wreszcie począł się cały świat katolicko-chrześcijański domagać od Stolicy świętej, ażeby powszechne mniemanie o

Niepokalanem Poczęciu Najświętszej Maryi Panny podniosła do godności artykułu wiary, zobowięzującego wszystkich wiernych pod karą utraty zbawienia. W roku 1849 ogłosił przeto Papież Pius IX pod datą 2 lutego Encyklikę, w której wyraźnie wypowiada, co następuje: „Dziwiono się powszechnie, czemu Kościół święty i Stolica Apostolska nie przyznała dotychczas Najświętszej Dziewicy tego zaszczytu uroczystem ogłoszeniem dogmatu, którego się wszyscy pobożni wierni tak usilnie i tęskliwie domagają.“

Następnie zapytał Ojciec św. wszystkich Biskupów całego katolickiego świata o ich zdanie w tej mierze. Gdy zaś ze wszystkich pięciu części świata Biskupi i ich dyecezye stwierdziły jednozgodnie swą wiarę w Niepokalane Poczęcie Najśw. Maryi Panny i wyraziły życzenie, aby Papież jako najwyższy Ojciec i Nauczyciel chrześcijaństwa tę wiarę jako naukę i dogmat kościelny uroczyście ogłosił, wtedy dnia 8 grudnia 1854 powstał czcigodny Następca Piotra świętego, otoczony pięćdziesięciu trzema Kardynałami, czterdziestu trzema Arcybiskupami, setką Biskupów i niezliczoną ilością wiernych i wśród głośnych okrzyków radości obwieścił katolickiemu światu dogmat: „że nauka twierdząca, iż Najświętsza Dziewica Marya w pierwszej chwili Poczęcia Swego wskutek szczególnego daru i łaski wszechmocnego Boga i ze względu na zasługi Jezusa Chrystusa, Zbawiciela rodzaju ludzkiego, była zachowaną i wolną od wszelkiej zmazy grzechu pierworodnego, jest objawioną przez Boga i winna stanowić dla wszystkich wiernych silny i niewzruszony artykuł wiary.“

Powtarzamy tu raz jeszcze, iż Papież tem uroczystem obwieszczeniem nie ustanowił nowego artykułu wiary, lecz prastarą i odwieczną naukę jako objawienie pochodzące od Boga uroczyście ogłosił.

Przy tej sposobności oddał jak najpiękniejszy hołd Przeczystej Dziewicy zakon św. Franciszka z Assyżu, który przez czterysta

lat podejmował tak wielkie zachody, aby zjednać dla Królowej Niebios ten wspaniały tryumf. Skoro bowiem Ojciec święty Pius IX świetnym dyademem ukoronował obraz Niepokalanej w bazylice św. Piotra, zbliżyli się także dwaj reprezentanci serafickiego Patryarchy. Jeden z nich, generał Bernardynów (Obserwantów) podał mu gałązkę lilii ze srebra; drugi generał Franciszkański, takąż gałązkę róż rozkwitłych. Lilie i róże bowiem są kwiatami Matki-Dziewicy, obrazem Jej czystości i miłości; srebro przypomina łagodny połysk księżyca, który bierze swe światło od słońca.

Za czasów panowania Ojca świętego Leona XIII, wyniesioną została owa uroczystość Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny do godności uroczystego święta z wigilią.

W dniu 8 grudnia roku Pańskiego 1904 minęło pięćdziesiąt lat od chwili, w której Papież Pius IX ogłosił jako artykuł wiary katolickiej tę prawdę, iż Przeczysta Matka Boża została poczętą w łasce uświęcającej, czyli że nigdy nie podlegała zmazie grzechu pierworodnego. Cały świat katolicki obchodził przeto uroczyście w czasie tym nadzwyczajny jubileusz, który panujący szczęśliwie Ojciec święty Pius X ogłosił i licznymi nadał odpustami.

Nauka moralna.

Dogmat o Niepokalanem Poczęciu Najświętszej Maryi Panny streszcza w sobie dwa dogmata zasadnicze nauki katolickiej, i to: o Bóstwie Pana Jezusa i o skłonności człowieka do złego wskutek grzechu odziedziczonego po pierwszych rodzicach. Stąd bowiem, że Marya Panna miała być Matką Boga, potrzeba było koniecznie, aby wolną była od skazy grzechu pierworodnego, i Ona też tylko sama jedna pomiędzy ludźmi stanowi w tem wyjątek. Owóż słaba wiara w Bóstwo Zbawiciela i zapoznanie

następstw grzechu pierworodnego są głównem źródłem wszystkich istniejących za naszych czasów błędów religijnych. Podziwiajmy więc miłosierdzie i mądrość Pana Boga, który właśnie w tym wieku chciał mieć ogłoszonym dogmat o Niepokalanem Poczęciu Najświętszej Maryi Panny, aby w ten sposób w umysłach wiernych ożywić pamięć tych właśnie prawd, które jawniej lub skryciej najpowszechniej były zaprzeczone.

Cieszmy się więc tym przywilejem Najświętszej Panny, a obrawszy Ją sobie za szczególniejszą Patronkę w całem naszem życiu, naśladujmy Ją, strzegąc się grzechu każdego; skoro zaś szatan z pokusami prześladować nas zechce, uciekajmy się do Maryi, jako dzieci do Matki, a ta błogosławiona Dziewica weźmie nas w Swą opiekę i doda łaski do zwyciężenia pokus.

Młodzieniec pewien przyszedł do O. Zucchi w Rzymie, aby go prosić o radę — był bowiem w rozpaczy o zbawienie swoje, a to dlatego, że nie czuł dość siły, aby się mógł pozbyć grzesznego nałogu, z którym mu pewne potępienie groziło. Kapłan zlitowawszy się nad nim, polecił mu odmawiać codziennie krótką modlitewkę do Najśw. Panny, tudzież wzywać Jej pomocy w każdej pokusie. Ucieszył się młodzieniec z tej rady i postanowił sobie spełnić ją najsumienniej. Wkrótce też doznał jej cudownego skutku. Na wezwanie Maryi uciekał szatan, a błogi spokój ze szczerem obrzydzeniem grzechu wstępował do serca młodzieńca. W cztery lata później przybył on znowu do Rzymu, prosząc O. Zucchi o Spowiedź świętą, a gdy tenże dziwując się jego zupełnej odmianie, zapytał, co za przyczyna tego, odpowiedział młodzieniec: „Ojcze, to ta krótka modlitewka do Najświętszej Panny tak cudowną we mnie odmianę zrobiła.“ Brzmi zaś ona, jak następuje:

Modlitwa.

O Pani moja, o Matko moja! Tobie się cały ofiaruję, i abym udowodnił i okazał moje ku Tobie nabożeństwo, poświęcam Ci dzisiaj oczy moje, usta moje, uszy moje i serce moje i całego siebie zupełnie. Ponieważ zatem jestem Twoim (Twoją), o dobra Matko — przeto strzeż mnie i broń mnie, jako rzeczy i własności Swojej. Przez Pana naszego Jezusa Chrystusa. Amen.

* *
*

Oprócz tego obchodzi Kościół święty pamiątkę następujących Świętych Pańskich, zamieszczonych w rzymskiem martyrologium:

Dnia 8-go grudnia uroczystość Niepokalanego Poczęcia chwalebnej, wiecznie dziewiczej Matki Bożej Maryi, o której Papież Pius IX w tymże dniu ogłosił uroczyście jako dogmat wiary, że za szczególną łaską Bożą wolną została od wszelkiej skazy grzechu pierworodnego. — W Rzymie męczeństwo świętego Eutychiana, Papieża, który 342 Męczenników pogrzebał własną ręką po różnych miejscach, aż wreszcie sam przyłączony do nich został śmiercią męczeńską za cesarza Numeryana i pogrzebany w cemetryum Kaliksta. — W Aleksandryi śmierć męczeńska św. Makaryusza, co w prześladowaniu Decyana tem odważniej wyznawał wiarę swoją, im więcej sędzia wzywał go do zaparcia się tejże. Wkońcu został żywcem spalony. — W Trewirze uroczystość św. Eucharyusza, ucznia św. Piotra, Apostoła i pierwszego Biskupa tego miasta. — Na Cyprze uroczystość św. Sofroniusza, Biskupa, przedziwnego obrońcy wdów i sierot, jak wogóle wspomożyciela wszystkich biednych i

uciśnionych. — W klasztorze Luxeuil uroczystość św. Romaryka, Opata. Był pierwszym na dworze króla Teodeberta, lecz wyrzekł się wszystkiego co ziemskie, aby sumiennem wypełnianiem reguły zakonnej przyświecać wszystkim w klasztorze. — W Konstantynopolu uroczystość św. Patapiusza, Pustelnika, słynnego z cnót i cudów. — W Weronie święceń Biskupich świętego Zenona.

Jak podobał Ci się ten wpis?

Kliknij na gwiazdkę, by go ocenić!

Oceń

Średnia ocena / 5. Policzone głosy:

Jeszcze bez oceny. Bądź pierwszy!

Jeśli podobał Ci się ten wpis ...

Obserwuj nas na mediach społecznościowych!

Related